

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকৰ স্মৃতি উদয় হৈছে যে আমি ৪৪ জনৰ চক্ৰ সম্পূৰ্ণ কৰিলোঁ, এতিয়া নিজৰ ঘৰ শান্তিধামলৈ যাওঁ, ঘৰলৈ যাবলৈ বাকী অলপ সময় আছে"

প্ৰশ্ন: যিসকল সন্তানৰ ঘৰলৈ যোৱাৰ স্মৃতি থাকে, তেওঁলোকৰ লক্ষণ কি হ'ব?

উত্তৰ: তেওঁলোকে এই পুৰণি সৃষ্টিক দেখিও নেদেখিব। তেওঁলোকৰ বেহদৰ (অসীমৰ) বৈৰাগ্য জন্মিব, পেছাগত কাম-কাজ কৰি থাকিও পাতল (বোজা মুক্ত) হৈ থাকিব। ইফালে-সিফালে পৰদৰ্শন-পৰচিন্তনৰ কথাত নিজৰ সময় নষ্ট নকৰিব। নিজকে এই সৃষ্টিত অতিথি জ্ঞান কৰিব।

ওঁম শান্তি। কেৱল তোমালোক সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকলেহে জানা যে আমি কিছু সময়ৰ কাৰণে এই পুৰণি সৃষ্টিৰ অতিথি হওঁ। তোমালোকৰ প্ৰকৃত ঘৰ হৈছে শান্তিধাম। সেইখনকেই মনুষ্যই বহুত স্মৰণ কৰে, মনত যাতে শান্তি পায়। কিন্তু মন কি, শান্তি কি, আমি পাম ক'ৰ পৰা, একোৱে বুজি নাপায়। তোমালোকে জানা যে এতিয়া নিজৰ ঘৰলৈ যাবলৈ বাকী কিছু সময় আছে। গোটেই সৃষ্টিৰ মনুষ্য মাত্ৰ একাদিক্ৰমে তালৈ যাব। সেইখন হৈছে শান্তিধাম আৰু এইখন হৈছে দুখধাম। এইটো স্মৰণ কৰাতো সহজ নহয় জানো। কোনোবা বুঢ়া হওক বা ডেকা হওক, এইটোতো স্মৰণ কৰিব পাৰে নহয় জানো। ইয়াত গোটেই সৃষ্টিৰ জ্ঞান আহি যায়। গোটেই ডিটেল (বিস্তাৰ) বুদ্ধিত আহি যায়। এতিয়া তোমালোক সংগমযুগত বহি আছা, এইটো বুদ্ধিত থাকে যে আমি ড্ৰামা প্লেন (নাটকৰ পৰিকল্পনা) অনুসৰি শান্তিধামলৈ গৈ আছোঁ। এইটো বুদ্ধিত থাকিলে তোমালোক আনন্দিত হ'বা, স্মৃতি থাকিব। আমাৰ নিজৰ ৪৪ জনৰ স্মৃতি উদয় হৈছে। সেই ভক্তিমাৰ্গ বেলেগ, এইবোৰ হৈছে জ্ঞান মাৰ্গৰ কথা। পিতাই বুজাই আছে - মৰমৰ সন্তানসকল, এতিয়া নিজৰ ঘৰ স্মৃতিলৈ আহেনে? কিমান শূনি থাকা, ইমান অনেক কথা শুনা। এটা এইটোৱে যে এতিয়া আমি শান্তিধামলৈ যাম তাৰপাচত সুখধামলৈ আহিম। পিতা আহিছেই পাৱন সৃষ্টিলৈ লৈ যাবৰ বাবে। সুখধামতো আত্মাসকল সুখ আৰু শান্তিত থাকে। শান্তিধামত কেৱল শান্তি আছে, ইয়াততো বহুত হুলস্থূল নহয় জানো। ইয়াৰ মধুবনৰ পৰা তোমালোক যেতিয়া নিজৰ ঘৰলৈ যাবা তেতিয়া বুদ্ধি পৰদৰ্শন-পৰচিন্তন, নিজৰ পেছাগত কাম-কাজ আদিৰ ফালে গুচি যাব। ইয়াততো সেইবোৰ জঞ্জাল (সমস্যা) নাথাকে। তোমালোকে জানা আমি আত্মাসকল হয়েই শান্তিধামৰ নিবাসী। ইয়াত আমি পাৰ্টধাৰী (ভূমিকা পালন কৰোঁতা) হৈছোঁ, আন কোনেও এইটো নাজানে যে আমি পাৰ্টধাৰী কেনেকৈ হওঁ! তোমালোক সন্তানসকলকে পিতাই আহি পঢ়ায়, কোটিৰ মাজত কোনোবাইহে পড়ে। সকলোৱেতো নপঢ়িব। তোমালোক এতিয়া কিমান বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন হৈছা। আগতে অবুজ (বুদ্ধিহীন) আছিল। এতিয়াতো চোৱা কাজিয়া-পেচাল আদি কিমান, এওঁলোকক কি বুলি কোৱা হ'ব? আমি পৰস্পৰ ভাই-ভাই, সেইটো পাহৰি গ'ল। ভায়েকে ভায়েকক হত্যা কৰে জানো? হয়, হত্যা কৰেও কেৱল সম্পত্তিৰ কাৰণে। এতিয়া তোমালোকে জানা – আমি সকলো এজন পিতাৰ সন্তান ভাই-ভাই হওঁ। তোমালোকে প্ৰেক্টিকেলত (ব্যৱহাৰিক ভাৱে) বুজি পোৱা, আমাক; আত্মাসকলক বাবাই আহি পঢ়ায়। ৫ হাজাৰ বছৰ আগৰদৰে আমাক পঢ়ায় কিয়নো তেওঁ জ্ঞানৰ সাগৰ হয়, এই পঢ়াক অন্য কোনেও নাজানে। এয়াও তোমালোক সন্তানসকলে জানা - পিতাহে স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা হয়। সৃষ্টিৰ ৰচোঁতা বুলি কোৱা নহ'ব। সৃষ্টিতো অনাদি আছেই। স্বৰ্গক ৰচোঁতা বুলি কোৱা হ'ব, তাত অন্য কোনো খণ্ড নাছিল। ইয়াততো বহুত খণ্ড আছে। কোনোবা এটা সময় আছিল যেতিয়া এটাই ধৰ্মই আছিল, এটাই খণ্ড আছিল। পাচলৈ আকৌ ভেৰাইটি (বিভিন্ন) ধৰ্ম আহিছে।

এতিয়া বুদ্ধিত ধাৰণ হয় যে ভেৰাইটি ধৰ্ম কেনেকৈ আছে। পোন প্ৰথমতে হৈছে আদি "সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম", "সনাতন ধৰ্ম" বুলিও ইয়াত কোৱা হয়। কিন্তু অৰ্থতো একো বুজি নাপায়। তোমালোক সকলো আদি "সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম"ৰ হোৱা কেৱল পতিত হৈ গৈছে, সত্যপ্ৰধানৰ পৰা সত্য-ৰজা-তমো হৈ গৈছে। তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি "আদি সনাতন দেৱী দেৱতা ধৰ্ম"ৰ হওঁ, আমি বহুত পবিত্ৰ আছিলোঁ, এতিয়া পতিত হৈ গৈছোঁ। তোমালোকে পিতাৰ পৰা পবিত্ৰ সৃষ্টিৰ মালিক হোৱাৰ উত্তৰাধিকাৰ লৈছিল। বুজি পোৱা যে আমি প্ৰথমতে পবিত্ৰ গৃহস্থ ধৰ্মৰ আছিলোঁ, এতিয়া ড্ৰামা প্লেন অনুসৰি ৰাৱণ ৰাজ্যত আমি পতিত প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ হৈ গৈছোঁ। তোমালোকেই আহ্বান কৰা - হে পতিত-পাৱন আমাক সুখধামলৈ লৈ যোৱা। কালিৰ কথা। কালি তোমালোক পবিত্ৰ আছিল, আজি অপবিত্ৰ হৈ আহ্বান কৰা। আত্মা পতিত হৈ গ'ল। আত্মাই আহ্বান কৰে - বাবা আহি আমাক পুনৰ পাৱন কৰি তোলা। পিতাই কয় - এতিয়া এই অন্তিম জন্ম পবিত্ৰ হোৱা তেতিয়া তোমালোক ২১ জনৰ কাৰণে বহুত সুখী হৈ যাব। বাবাইতো বহুত ভাল ভাল কথাবোৰ

শুনায়। বেয়া বস্তু আঁতৰায়, তোমালোক দেৱতা নাছিল। এতিয়া পুনৰ হ'ব লাগে। পবিত্ৰ হোৱা। কিমান সহজ। উপাৰ্জন অতি শ্ৰেষ্ঠ হয়। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে যে শিৱবাবা আহিছে, প্ৰত্যেক 5 হাজাৰ বছৰৰ পাচত আহে। পুৰণি সৃষ্টিৰ পৰা নিশ্চয় নতুনহয়। এইটো অন্য কোনেও ক'ব নোৱাৰে। শাস্ত্ৰত কলিযুগৰ আয়ুস বহুত দীঘলীয়া কৰি দিছে। এয়া সকলো হৈছে ড্ৰামাৰ নিয়তি (ড্ৰামা অনুসৰি হ'বলগীয়া)।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে পাপৰ পৰা মুক্ত হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰা, ধ্যান ৰাখিব লাগে যাতে আৰু কোনো পাপ নহয়। দেহ-অভিমানত অহা বাবেই আকৌ আন আন বিকাৰবোৰ আহে, যাৰ দ্বাৰা পাপ হয় সেইকাৰণে ভূতবোৰক আঁতৰাবলগীয়া হয়। এইখন সৃষ্টিৰ কোনো বস্তুৰ প্ৰতি মোহ যাতে নাথাকে। এই পুৰণি সৃষ্টিৰ প্ৰতি বৈৰাগ্য জন্মিব লাগে। যদিও দেখিবলৈ পোৱা, পুৰণি ঘৰতে নিবাস কৰি আছা তথাপি বুদ্ধি নতুন সৃষ্টিত লাগি থাকিব লাগে। যেতিয়া নতুন ঘৰলৈ যাবা তেতিয়া নতুন ঘৰকে চাই থাইবা। যেতিয়ালৈকে এই পুৰণি ঘৰ নাশ হৈ নাযায় তেতিয়ালৈকে এই দুচকুৰে পুৰণি ঘৰক দেখিও নতুন ঘৰক স্মৰণ কৰিব লাগে। এনেকুৱা কোনো কৰ্ম কৰিব নালাগে যাৰ বাবে আকৌ অনুতাপ কৰিবলগীয়া হ'ব। আজি অমুকক দুখ দিলোঁ, এইটো পাপ কৰিলোঁ, বাবাক সুধিব পাৰা বাবা এইটো পাপ হয়নে? শ্বাসৰুদ্ধ কয় হ'ব লাগে। যদি নোসোধা তেন্তে শ্বাসৰুদ্ধ হৈ থাকিব লাগিব। বাবাক সুধিলে বাবাই তৎক্ষণাত পাতল কৰি (বোজামুক্ত) দিব। তোমালোক বৰ গধুৰ হৈ গৈছে। পাপৰ বোজা বহুত গধুৰ হয়। 21 জন্ম আকৌ পাপৰ পৰা পাতল (মুক্ত) হৈ যাবা। শিৱত জন্ম-জন্মান্তৰৰ বোজা আছে। যিমনে স্মৃতিত থাকিবা সিমানে পাতল (বোজামুক্ত) হৈ গৈ থাকিবা। খাদ (বিকাৰৰ লেপ) আঁতৰি গৈ থাকিব আৰু আনন্দৰ পাৰা উৰ্দ্ধগামী হৈ যাব। সত্যযুগত তোমালোক বহুত আনন্দত আছিল। আকৌ কম হৈ হৈ তোমালোকৰ গোটেই আনন্দ নাইকিয়া হৈ গৈছে। সত্যযুগৰ পৰা কলিযুগলৈকে এই জাৰ্ণিত (যাত্ৰাত) 5 হাজাৰ বছৰ লাগিল। স্বৰ্গৰ পৰা নৰকলৈ অহাৰ যাত্ৰাৰ বিষয়ে এতিয়া জ্ঞাত হৈছে যে আমি স্বৰ্গৰ পৰা নৰকলৈ কেনেকৈ আহিলোঁ। এতিয়া তোমালোক পুনৰ নৰকৰ পৰা স্বৰ্গলৈ যোৱা। এক ছেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি। পিতাক চিনি পালা। পিতা আহিছে যেতিয়া তেন্তে নিশ্চয় আমাক স্বৰ্গলৈ লৈ যাব। সন্তান জন্ম হ'ল আৰু সম্পত্তিৰ মালিক হৈ গ'ল। পিতাৰ হ'লা যেতিয়া তেন্তে নিচা বাঢ়িব লাগে নহয় জানো। অৱনমিত কয় হ'ব লাগে। তোমালোকতো মহান হোৱা নহয় জানো। বেহদৰ পিতাৰ সন্তান হৈছে গতিকে বেহদৰ ৰাজধানীত তোমালোকৰ অধিকাৰ আছে সেইকাৰণে গায়নো আছে – অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ বিষয়ে সুধিব বিচৰা যদি গোপী বল্লভৰ (শিৱবাবাৰ) গোপ-গোপীসকলক সোধা। বল্লভ পিতা নহয় জানো, তেওঁক সোধা। পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰিহে আনন্দৰ পাৰা উৰ্দ্ধগামী হ'ব। কোনোবাইতো ততালিকে নিজৰ সমান কৰি তুলিব। সন্তানসকলৰ কামেই হৈছে এইটো, সকলোবোৰ পাহৰাই নিজৰ ৰাজধানীৰ স্মৃতিক সোঁৱৰাই দিয়া।

তোমালোকতো স্বৰ্গৰ মালিক আছিল। এতিয়া কলিযুগ পুৰণি সৃষ্টি, পুনৰ নতুন সৃষ্টি হ'ব। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে যে প্ৰত্যেক 5 হাজাৰ বছৰৰ পাচত পিতা ভাৰতলৈকে আহে। তেওঁৰ জয়ন্তীও পালন কৰে। তোমালোকে জানা যে পিতা আহি আমাক ৰাজধানী দি থৈ যায় তাৰপাচত স্মৰণ কৰাৰ দৰকাৰেই নাথাকে আকৌ যেতিয়া ভক্তি আৰম্ভ হয় তেতিয়া স্মৰণ কৰে। আত্মাই যিহেতু তেওঁৰ পৰা সম্পত্তি লাভ কৰিছে, সেয়েহে স্মৰণ কৰে বাবা পুনৰ আহি আমাক শান্তিধাম, সুখধামলৈ লৈ যোৱা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা যে তেওঁ আমাৰ পিতা হয়, শিক্ষকো হয়, গুৰুও হয়। সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ চক্ৰ, 84 জন্মৰ জ্ঞান তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। অনেক বাৰ 84 জন্ম লৈছে আৰু লৈ থাকিবা। ইয়াৰ এও (সমাপ্তি) কেতিয়াওঁ নহয়। তোমালোকৰ বুদ্ধিতহে এই চক্ৰ আছে, স্বদৰ্শন চক্ৰ বাৰে বাৰে স্মৃতিলৈ অহা উচিত। এয়াই হৈছে 'মনমনান্তৰ', যিমনে পিতাক স্মৰণ কৰিবা সিমানে পাপ ভস্ম হ'ব।

তোমালোক যেতিয়া কৰ্মাভীত অৱস্থাৰ সমীপত গৈ উপনীত হ'বা তেতিয়া তোমালোকৰ দ্বাৰা কোনো বিকৰ্ম নহ'ব। এতিয়া অলপ অলপ বিকৰ্ম হৈ থাকে। সম্পূৰ্ণ কৰ্মাভীত অৱস্থা এতিয়া হৈছে জানো। এই বাবাও (ব্ৰহ্মা বাবাও) তোমালোকৰ লগত ষ্টুডেন্ট (বিদ্যার্থী) হয়। পঢ়াওঁতাজন হৈছে শিৱবাবা। যদিও এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে, এৱোঁ ষ্টুডেন্ট হয়। এইবোৰ হৈছে নতুন নতুন কথা। এতিয়া তোমালোকে কেৱল পিতাক আৰু সৃষ্টি চক্ৰক স্মৰণ কৰা। সেয়া হৈছে ভক্তি মাৰ্গ, এয়া হৈছে জ্ঞান মাৰ্গ। ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য আছে! তাত কিমান বাদ্য যন্ত্ৰ, ঘণ্টা আদি বজায়। ইয়াত কেৱল স্মৃতিত থাকিব লাগে। আত্মাতো অমৰ হয়, অকাল আসনো আছে। এনেকুৱা নহয় যে অকালমূৰ্ত কেৱল পিতাহে হয়। তোমালোকো অকালমূৰ্ত হোৱা। অকালমূৰ্ত আত্মাৰ এই ক্ৰকুটি হৈছে আসন। নিশ্চয় ক্ৰকুটিতে বহিব। পেটত জানো বহিব। এতিয়া তোমালোকে জানা যে আমাৰ; অকালমূৰ্ত আত্মাৰ আসন ক'ত। এই ক্ৰকুটিৰ মাজত আমাৰ আসন আছে। অমৃতসৰত অকালআসন আছে নহয় জানো। অৰ্থে একোৱে নুবুজে। মহিমাও কৰে যে অকালমূৰ্ত। তেওঁৰ অকালআসনৰ বিষয়ে কোনেও নাজানে। এতিয়া তোমালোকে জানিছা, আসনতো এইখনেই, য'ত বহি শুনায়। গতিকে আত্মা অবিনাশী হয়,

শৰীৰ বিনাশী। আত্মাৰ এয়া হৈছে অকালআসন, সদায় এই অকালআসন থাকে। এয়া তোমালোকে বুজি পোৱা। তেওঁলোকে আকৌ সেই আসন সাজি নাম ৰাখি দিছে। বাস্তৱত অকাল আত্মাতো ইয়াত বহি আছে। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত অৰ্থসহিত আছে, একোওংকাৰ... ইয়াৰ অৰ্থ তোমালোকে বুজি পোৱা। মনুষ্যই মন্দিৰত গৈ কয় – অচতম্ কেশৱম্... অৰ্থ একো নাই। এনেয়ে স্তুতি কৰি থাকে। অচতম্ কেশৱম্ ৰাম নাৰায়ণম্... এতিয়া ৰাম ক’ত, নাৰায়ণ ক’ত। পিতাই কয় – সেই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তি মাৰ্গ। জ্ঞানতো অতি চিম্পুল (সাধাৰণ), কিবা অন্য কথা সোধাৰ আগতে প্ৰথমে পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰিব লাগে, সেইটো পৰিশ্ৰম কাৰো দ্বাৰা নহয়, পাহৰি যায়। এখন নাটকো আছে.... মায়াই এনেকুৱা কৰে, ভগৱানে এনেকুৱা কৰে। তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰা, মায়াই তোমালোকক আৰু ধুমুহাত লৈ যায়। মায়াক আদেশ হৈছে – শক্তিশালীৰ লগত শক্তিশালী হৈ যুদ্ধ কৰা, তোমালোক সকলো যুদ্ধক্ষেত্ৰত আছে। এইটো জানা যে ইয়াত কোন কোন প্ৰকাৰৰ যোদ্ধা আছে। কোনোবাতো বহুত দুৰ্বল, কোনোবা মধ্যম দুৰ্বল, কোনোবাতো আকৌ তীক্ষ্ণ। সকলো মায়াক সৈতে যুদ্ধ কৰোঁতা হয়। গুপ্তৰো গুপ্ত আগুৰাউও। তেওঁলোকেও আগুৰাউও বোমা ট্ৰায়েল কৰে। এইটোও তোমালোক সন্তানসকলে জানা, নিজৰ মৃত্যুৰ কাৰণে সকলো কৰি আছে। তোমালোকে একেবাৰে শান্তিত বহি আছে, তেওঁলোকৰ হৈছে চাইক্সৰ (বিজ্ঞানৰ) বল। প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগো বহুত আছে। সেইবোৰকতো কোনেও বশ কৰিব নোৱাৰে। এতিয়া কৃত্ৰিম বৰষুণৰ বাবেও চেষ্টা কৰে। কৃত্ৰিম বৰষুণ পৰিলে তেতিয়া শস্য বেছিকৈ হ’ব। তোমালোক সন্তানসকলেতো জানা যে যিমানৈ বৰষুণ নিদিয়ক তথাপি নেচাৰেল কেলিমিটিচ (প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ) নিশ্চয় হ’ব। প্ৰবল বৃষ্টিপাত হ’ব তেতিয়া কি কৰিব পাৰিব। ইয়াক নেচাৰেল কেলিমিটিচ বুলি কোৱা হয়। সত্যযুগত এয়া নহয়। ইয়াত হয় যিয়ে পুনৰ বিনাশত সহায় কৰে।

তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে যে আমি যেতিয়া সত্যযুগত থাকিম তেতিয়া যমুনাৰ পাৰত সোণৰ মহল হ’ব। আমি বহুত কমসংখ্যকহে তাৰ বাসিন্দা হ’ম। কল্পই কল্পই এনেকুৱা হৈ থাকে। প্ৰথমে কম থাকে পাচত বৃষ্ণ বাঢ়ি যায়, তাত কোনোধৰণৰ লেতেৰা বস্তু নাথাকে। ইয়াততো চোৱা চৰাইয়েও কেনেকৈ লেতেৰা কৰি থাকে, তাত আৱৰ্জনাৰ কথাই নাথাকে, তাক কোৱাই হয় ‘হেভেন’ (স্বৰ্গ)। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি এই দেৱতা হ’ওঁগৈ তেন্তে অন্তৰ কিমান আনন্দিত হোৱা উচিত। মায়াক ৰূপী জিনৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ পিতাই কয় – তোমালোক সন্তানসকলে এই আত্মিক ধাওঁত লাগি যোৱা। মনমনাভৱ। বচ, এই ক্ষেত্ৰতে জিন হৈ যোৱা। জিনৰ দৃষ্টান্ত দিয়ে নহয়। জিনে ক’লে কাম দিয়া... গতিকে বাবায়ো কাম দিয়ে। নহলে মায়াই থাই পেলাব। পিতাৰ সম্পূৰ্ণ সহায়ক হ’ব লাগে। অকলে পিতাইতো নকৰিব। পিতাইতো ৰাজত্বও নকৰে। তোমালোকে ছাৰ্ভিচ (সেৱা) কৰা, ৰাজ্য-ভাগ্যও তোমালোকৰ কাৰণেই। পিতাই কয় – ময়ো মগধ (আটাইতকৈ অপৰিত্ৰ) দেশলৈ আহোঁ। মায়াক ঘঁৰিয়াল হয়, কিমান মহাৰথীক গিলি থাই পেলায়। এই সকলোবোৰ হৈছে শত্ৰু। যেনেকৈ ভেকুলীৰ শত্ৰু সাপ নহয় জানো। তোমালোকে জানা, এনেকৈ মায়াক হৈছে তোমালোকৰ শত্ৰু। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) নিজক পাপৰ পৰা মুক্ত কৰিবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে, দেহ-অভিমানত কেতিয়াও আহিব নালাগে। এইখন সৃষ্টিৰ কোনো বস্তুৰ প্ৰতি মোহ ৰাখিব নালাগে।

(2) মায়াক ৰূপী জিনৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ বুদ্ধিক আত্মিক ধান্দাত বিজী (ব্যস্ত কৰি) ৰাখিব লাগে। পিতাৰ সম্পূৰ্ণ সহায়ক হ’ব লাগে।

বৰদান:

‘মই’ আৰু ‘মোৰ ভাৱ’ক সমাপ্ত কৰি সমানতা আৰু সম্পূৰ্ণতাৰ অনুভৱ কৰোঁতা সঁচা ত্যাগী হোৱা প্ৰতিটো ছেকেণ্ড, প্ৰতিটো সংকল্পত যাতে ‘বাবা-বাবা’ স্মৃতিত থাকে, ‘মই’ ভাৱ সমাপ্ত হৈ যাব লাগে, যেতিয়া ‘মই’ নাই তেন্তে ‘মোৰ’ বুলিও একো নাই। ‘মোৰ স্বভাৱ’, ‘মোৰ সংস্কাৰ’, ‘মোৰ নেচাৰ (চৰিত্ৰ)’, ‘মোৰ কাম’ বা ‘কৰ্তব্য’, ‘মোৰ নাম’, ‘মোৰ সন্তান’.... যেতিয়া এই ‘মই’ আৰু ‘মোৰ’ ভাৱ সমাপ্ত হৈ যায় আৰু এয়াই হৈছে সমানতা আৰু সম্পূৰ্ণতা। এই ‘মই’ আৰু ‘মোৰ’ ভাৱৰ ত্যাগেই হৈছে শ্ৰেষ্ঠতকৈও শ্ৰেষ্ঠ সূক্ষ্ম ত্যাগ। এই ‘মই ভাৱ’ৰ অশ্বক অশ্বমেধ যজ্ঞত স্বাহা কৰা (আহুতি দিয়া) তেতিয়া অন্তিম আহুতি হৈ যাব আৰু বিজয়ৰ নাগাৰা বাজিব।

স্লোগান: ‘হয় মহাশয়’ বুলি কৈ সহযোগৰ হাত আগবঢ়োৱা অৰ্থাৎ আশীৰ্বাদৰ মালা পিন্ধা।
!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!